

endirecte

CRÍTICA
 CLÀSSICA

Enric Palomar, un volcà de color i força rítmica

Martín i Caballé-Domenech estrenen el brillant 'Concert per a piano'

JAVIER PÉREZ SENZ

OBC
L'AUDITORI
1 de maig

Quan un compositor troba intèrprets que surten a l'escenari disposats a defensar la seva música amb unghes i dents té l'èxit a l'abast de la mà. En aquest sentit, Enric Palomar (Badalona, 1964) no es pot queixar perquè, tant el director d'orquestra Josep Caballé-Domenech com el pianista Iván Martín es van deixar literalment la pell en l'estrena mundial del seu *Concert per a piano i orquestra*, obra encàrrec de l'OBC i la Fundació Autor. Es tracta d'una partitu-

ra ambiciosa, concebuda en quatre moviments (i no en tres, com indica erròniament el programa de mà), i amb una escriptura rica, complexa i d'aclaparadora força rítmica, que exigeix precisió, virtuosisme i concentració als intèrprets. La nova partitura arriba després d'ambicioses obres en l'àmbit de la música escènica -a la seva òpera *La cabeza del Bautista*, estrenada al Liceu fa dos anys, s'hi suma ara el ballet *Negro Goya*, encàrrec del Ballet Nacional d'Espanya que s'estrenarà el juliol vinent al Festival de Granada- i impacta per la seva energia constant.

Hi ha moltes influències en el seu comunicatiu llenguatge, des de la refinada paleta de colors que remet a l'escola francesa, fins a l'imaginatiu ús de cites i material d'origen popular, que segueix la millor empremta possible, la de Falla i Gerhard. La seva música no avorrex mai. Ben al contrari, és capaç d'animar el discurs concertant amb una allau d'idees, una brillant orquestració i una escriptura solista que ofereix oportunitats de lluïment a granel. Les aprofita de manera admirable el pianista canari Iván Martín a través d'un intel·ligent i molt inspirat ús del seu notable arsenal de recursos pianístics. Tímbricament, el concert ofereix instants màgics, de molt lirisme, encara que predominen el trepidant sentit rítmic i els poderosos contrastos dinàmics. Obra gens fàcil d'equilibrar, va mostrar la perícia, el rigor i la inspiració de Caballé-Domenech, un director català que triomfa en el circuit internacional per mèrits propis.

El programa, amb seductors nexes d'unió entre les peces, es va obrir amb unes vigoroses i ben matisades *Dances de Don Quixot*, de Robert Gerhard, un dels referents de Palomar, i va assolir un extraordinari nivell en una rutilant interpretació de les *Dances simfòniques, op 45*, última obra catalogada de Serguei Rakhmàninov, una altra referència en l'art de l'orquestració. Aquí, Caballé-Domenech va combinar inspiració, calidesa a l'hora de frasejar i recrear l'atmosfera nostàlgica i el desbordant lirisme que respira aquesta música. L'OBC es va lliurar a fons en una versió fulgurant i rica en detalls.

L'OBC es va lliurar de ple tant en la interpretació de la peça de Palomar com en les de Rakhmàninov i Gerhard. JORDI PIZARRO